

Věčná

1474-1
Sazeček Václ.
Lukavec 40
p. Lovosice

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. - Číslo 6

V Žatci 10. února 1950

Cena 3 Kčs

Výsledky vítězného února 1948

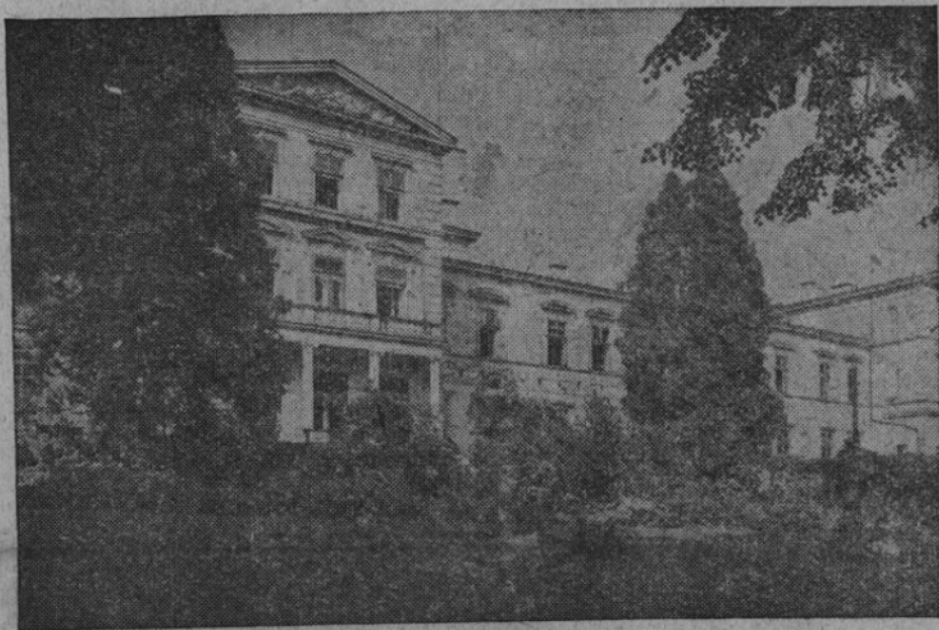
Dostí bude těch, kteří se v blízkém jubileu vítězství dělnické třídy v republice zamyslí nad tím, jaký pokrok nastal v našem politickém a hospodářském řádu za dva roky. Sotva kdo bude moci přehlédnout a nevidět konsolidující se vývoj uvnitř státu i další upevnění a semknutí světového tábora míru kolem Sovětského svazu. Ale se stejnou pozorností bude muset přehlížet a hodnotit budovatelské úspěchy na naší cestě k socialismu a zvýšenou životní úroveň, jak vyplynula ze socialistických způsobů práce a úspěšné hospodářské a sociální politiky.

Od vítězného února 1948 udělali jsme velký krok kupředu. Dověřili jsme dvouletý plán a první rok našeho pětiletého plánu jsme vyplnili na 102,8%. Zásluhou socialistického soutěžení vzrostly mzdy a platy a zvětšovalo se množství zboží na trhu, spolu s pronikavým poklesem jeho cen. Značný pokrok učinilo i naše zemědělství. Výkup zemědělských výrobků se krok za krokem zvyšuje a těmto úspěchům děkujeme za pokrok v zásobování našeho lidu.

Společně s našimi budovatelskými úspěchy v hospodářství republiky pokročili jsme značně kupředu i v konsolidaci našich vnitropolitických poměrů. Bylo to především další upevnění lidově demokratického řádu. Krajské zřízení a zlidovění soudnictví znamenají významné prohloubení demokracie ve směru důsledného uplatnění vlády pracujícího lidu na všech úsecích státní správy.

Neméně důležitou skutečností, která je výsledkem vítězného února 1948 je další upevnění jednoty našeho lidu i obou našich národů. Tato skutečnost se projevuje jednak ve svorné spolupráci všech složek naší obr. Národní fronty, jednak ve stále rostoucí důvěře, které se u všeho pracujícího lidu těší jejich vedoucí síla Komunistická strana Československa.

Žalostně zklamaly všechny pokusy zbytků rozdrčené domácí reakce, aby alespoň šeptanou propagandou za-

Český dub - zámek

dříve šlechtické sídlo — dnes sociální ústav

Zde je zřízen Domov pro přistěhovalce a je zde i řada našich přestárlých krajanů — reemigrantů. Vzorná péče v ústavu a krásné okolí vytváří radostné ovzduší, v němž klidně žijí své spokojené stáří i ti, o něž se nemohou starat jejich příbuzní. Pečuje o ně vzorně naše lidově demokratická republika, která dnes zaručuje každému občanu právo nejen na práci, ale i na zasloužený odpočinek.

střely úspěšný budovatelský elán našeho pracujícího lidu. Zprávy o rozkladu našeho hospodářství byly v zápětí vyvráceny novým snížením cen jak na volném trhu, tak i uvolněním některých předmětů denní potřeby z trhu vázaného. Ale ani zvěsti o „svobodě“, jak byla vykládána lidmi, kteří usilovali o návrat kapitalistů a velkostatkářů, nikterak nepůsobily na mysl našeho lidu. To proto, že o takovou, jak řekl prezident Klement Gottwald — „panskou svobodu“, žádný náš pracující nestojí, protože ji nejednou těžce poznal na své kůži a dnes dovede dobře srovnávat, jaká to byla svoboda a co mu přinášela.

Náš socialistický zítřek, k němuž nezadržitelně směřujeme, má tak pevné kořeny v ovoci práce a v důvěře pracujícího lidu, který v únoru 1948 povstal, aby rozdrtil pokus domácí a s ní spřažené mezinárodní reakce o návrat kapitalistického řádu. Od cesty k socialismu a našeho nerozborného přátelství se Sovětským svazem a ostatními lidově demokratickými zeměmi nás nic neodvrátí. Dělnická třída v republice dnes ví co chce, co může dokázat a kam za vedení Klementa Gottwalda jistě dojde, jestliže spojí všechny své tvůrčí síly v celek a bratrskou jednotu se všemi budovateli naší nové, socialistické vlasti.

Přesvědčivá mluva

Jak je možno zvýšit produktivitu zemědělské práce, která je stále ještě pětkrát nižší než produktivita práce v průmyslu? Prostředků je řada a musíme jich postupně využít všech.

Dosavadní hektarové výnosy rostlinné výroby u nás jsou nízké, jak ukázal na celostátní pracovní poradě JZD a zástupců JSCZ a JSSR na příkladech cukrovky, bramborů a chmelu ministr zemědělství Julius Duriš. Jedna z hlavních příčin tohoto zjevu spočívá v tom, že zemědělská výroba u nás se dosud nezbavila primitivních způsobů malovýroby, jakých se začalo používat na přechodu od feudalismu do kapitalismu.

Mluvíme-li o vyšší produktivitě práce v průmyslu, můžeme se právem otázat: dosáhla by produktivita práce tohoto stupně, na jakém je dnes, kdyby na příklad v průmyslovém podniku musil vykonávat dělník všechny hlavní úkoly své práce, kterých je při výrobním procesu třeba, od ranní přípravy pracoviště až po večerní uklid tovární haly sám, kdyby pro každý kousek materiálu musil si osobně dojíti do skladiště? Takové mrhání pracovní silou, bez náležité dělby práce by mělo v zá-

pětí rapidní snížení produktivity práce i v průmyslu.

A nyní se podívejme, jak pracuje náš drobný a střední rolník. Při výkonu své těžké a obtížné práce je vcelku odkázán na svoje dvě ruce. Nanejvýš může počítati s pomocí členů své rodiny, neboť přes veškerou dřinu a přes podstatné zlepšení výkupních cen zemědělských výrobků, které naše lidově demokratická republika uskutečnila, výnos práce by nestačil, aby si zjednal náhradní síly, i kdyby jich byl dostatek. Ano, drobný a střední rolník se na svých roztroušených poličkách skutečně dře od slunka do slunka a z této lopoty není pro něho východiska, pokud se nezmění pracovní metody.

Loňský rok nám přinesl cenné zkušenosti pokud jde o novou, účelnější organizaci zemědělské práce. Jednotná zemědělská družstva, jichž máme k 15. lednu letošního roku již 2130, kromě okrouhle 3400 schválených přípravných výborů JZD, učinila průlom do zastaralých pracovních metod a dosáhla novou organizací zemědělských prací překvapujícího úspěchu. Ukazují to výsledky v družstevní organizaci práce, v loňských žních u deseti JZD, které minister-

stvo zemědělství přezkoušelo a ověřilo. Vyplývá z nich velmi závažné poučení. Při lidské práci se ušetřilo 46%, při potažní práci se ušetřilo 60% a finanční náklad byl nižší o 23%! Tyto příznivé výsledky se ještě stupňovaly, když Jednotná zemědělská družstva prováděla jednotné osetví. Přezkoušené výsledky 30 JZD ukazují, že při společných osevech se ušetřilo na lidské práci 62%, na potažní práci 85%, zatím co finanční náklad klesl o 39%.

Na těchto několika příkladech vidíme, jak obrovské možnosti zhoř podárnění a zdokonalení zemědělské výroby se skrývají v účelné organizaci zemědělské práce. Taková organizace je uskutečnitelná na principu Jednotných zemědělských družstev. Může malý a střední rolník choditi nevšimavě kolem zkušeností, které jej přesvědčují, že tato cesta vede nejen k zvýšení jeho životní úrovně, nýbrž i k zvýšení životní úrovně všech pracujících? Nemůže! Neboť jen novými a lepšími pracovními metodami může zemědělství dojíti k vyšší výrobě, větším výnosům a tím také k většímu přínosu potravin pro náš výživovací plán.

Dobrá příprava podmínkou úspěchu jarních polních prací

Nálada v přírodě ještě zdaleka není jarní, avšak pomýšletí na přípravu a organizaci jarních polních prací je již svrchovaný čas. V dobré a včasné přípravě je totiž záruka úspěchu a my nesmíme dopustit, aby liknavost mohla kdekoli ohroziti úspěch, na němž tolik záleží.

Již loňského roku při žňových i podzimních polních pracích jsme se mohli přesvědčit, jak dobrá organizace zjednodušuje pracovní postup, jak je z hospodárňuje a zrychluje. Nechybělo případů, kde dobrá organizace žňových prací znamenala úsporu plně jedné třetiny času proti minulému roku. A to ještě při úrodě tak vydatné, jaká byla loni. A co znamená úspora času při jarních zemědělských pracích, ví každý zkušený rolník nejlépe sám. Vždyť při jarním osevu může zpoždění o jediný týden mít rozhodující vliv na celý další vývoj kultury, případně značně zmenšit její výnos. Také úspěch letošních žní bude záviset na tom, jak pohotově a dobře provedeme jarní zemědělské práce. Patří sem nejen dokončení přípravy půdy a osevu, ale také všechny práce pozdější, jako je okopávání a jednocení řepy, odstraňování plevelů, potírání škůdců atd.

Základním předpokladem správného, včasného a plynulého provádění zemědělských jarních prací je plán.

Tím se musejí na vesnici již od nynějška intenzivně zabývat nejen příslušní referenti národních výborů a mimořádných výživovacích komisí, ale především rolníci sami. Plánovat jarní polní práce znamená především zjistit počet a stav všech strojů na vesnici. Nemůžeme si dovolit, abychom v době, kdy usilujeme o zvýšení produktivity zemědělské práce nechali nevyužity stroje, jejichž počet v posledním roce tak značně vzrostl a hlavně s přispěním a s obětavým pracovním vypětím dělnictva závodů, které zemědělské stroje vyrábějí. Právě tak, jako je třeba na každé vesnici poříditi seznam všech hospodářských strojů, je třeba mít i přesný přehled potahů, hlavně koňských a volských. S používáním krav k tahu musíme se snažit důsledně skoncovat, neboť všude, kde se krav k tahu používá, děje se tak na úkor produkce mléka tak cenného pro naši výživu a pro udržování zdraví všeho obyvatelstva, zejména dětí. Nemenší význam v plánování jarních polních prací připadá také zajištění náležitého počtu pracovních sil. Zde musíme v letošním roce již pokročiti dále a organizovat jarní polní práce tak, abychom potřebovali pracovních sil na běžné práce kryli především a výhradně z místních zdrojů. K povolání dobrovolných pracovních brigád z průmyslových středisek může

docházet jen v případě nezbytné potřeby, při tak zv. pracích špičkových, neboť zaměstnanci průmyslu i ostatních oborů mají sami velké a náležité úkoly při plnění pětiletého plánu. A že při dobré přípravě a organizaci zemědělských prací lze vystačiti s menším počtem pracovních sil, to dokázala již loňského roku Jednotná zemědělská družstva. Zkušenosti z loňského roku nám jistě poslouží k tomu, abychom organizaci letošních jarních prací ještě prohloubili a zdokonalili.

Československá akademie zemědělská vydala knihu K. A. Timirjazeva: *Krátký výklad Darwinovy teorie*. Toto dílo je nejlepším úvodem ke studiu darwinismu. Je upraveno pro široké kruhy čtenářů, kteří chtějí porozumět živé přírodě, kteří se snaží poznat přirozenost živočichů a rostlin. Stručně z obsahu: Pojem o druhu — Umělý výběr — Přírodní výběr — Pozdější Darwinovy výzkumy podporující jeho nauku — atd. Stran 86, cena Kčs 56.—. Knihu obdržíte u všech knihkupců, nebo přímo v nakladatelství Brázda, Praha XII, Stalinova 16.

Zprávy svazu

Ústřední výbor SČZV ukládá všem výborům odboček, aby nejpozději do 25. února t. r. předložili ústřední kanceláři Svazu v Žatci zápisy o valných schůzích a zvláště podrobné zprávy funkcionářů odboček: předsedy, jednatele, pokladníka a revisní komise.

Zástupce odbočky, který je delegován na Valnou schůzi Svazu v Žatci 5. března t. r. připraví si stručnou zprávu, kterou přednese na valné hromadě.

Účárna SČZV urguje vyřízení svého přípisu čj. II-17/Tu 1950 ze dne 10. 1. 1950 do 25. 2. t. r. u těchto odboček: Podbořany, Litoměřice, Planá u Mar. L., Nový Jičín, Zábřeh, Mor. Krumlov, Šumperk, Mikulov, Aš, Tachov.

Ústřední kancelář SČZV upozorňuje znovu všechny krajanů, kteří se obraceli písemně na Svaz, aby uváděli svoje přesné adresy, poněvadž jinak nelze jejich žádosti resp. dotazy vyřídit.

Valná schůze SČZV se koná v neděli 5. března t. r. v Žatci. Podrobný pořad bude oznámen příště.

Oznámení. Na základě § 15. stanov odbočky Svazu Čechů z Volyně odd. 1, svoláváme na den 19. února 1950 na 2. hod. odpo. valnou hromadu členů odbočky Svazu Čechů z Volyně pro okres Zábřeh, která se bude konati v Mohelnici v místnosti Dělnického domu, Třída RA.

Pořad:

1. Zahájení
2. Zpráva odbočky za r. 1949
3. Volby výboru odbočky podle § 15., odd. 4. písm. F. stanov
4. Volné návrhy.

Jednotné občanské legitimace

Kdo z krajanů vol. Čechů nemá dosud novou jednotnou občanskou legitimaci, nechť si bezodkladně podá žádost o její vydání. Žádosti se podávají na ONV, ref. nár. bezpečnosti. K žádostem je třeba celé řady dokladů a proto si ihned obstarajte příslušný tiskopis žádosti, který dostanete rovněž na ONV, ref. nár. bezpečnosti. Lhůta končí v r. 1950.

Vyskytují se případy, že naši krajané si dosud nevyměnili originální kvitance na ruské ruble složené u čs.-sov. reemigrační komise na Volyni za česká potvrzení u národní banky československé nebo jejich odboček. Upozorňujeme všechny vol. Čechy, kteří tak dosud neučinili, aby tuto výměnu neodkladně provedli.

Osvědčení o prozatímním státním občanství

V kanceláři SČZV v Žatci jsou dosud nevyvednutá osvědčení o prozatímním čs. stát. občanství těchto našich krajanů:

1. Andrš Karel, 2. Bešta Václav, 3. Budka Josef, 4. Čížek Teodor, 5. Donat Vladimír, 6. Graslík Mikuláš, 7. Kubas Josef, 8. Hrdlička Vladimír, 9. Kravec Leon, 10. Kratochvíl František, 11. Knop Václav, 12. Knop Václav, 13. Kechrt Antonín, 14. rt. Kazda Fedor, 15. Krejbich Josef, 16. Krejbich Mikuláš, 17. Ledvina Antonín, 18. Luhan Josef, 19. Moravec Josef, 20. Moravec Václav, 21. Matušek Eduard, 22. Mišák Cezar, 23. Musil Václav, 24. Magdičová Marta, 25. Mach Josef, 26. Němec Vladimír, 27. Neuman Václav, 28. Nič Josef, 29. Nosek Václav, 30. Novák Václav, 31. Pícek František, 32. Pavlas Antonín, 33. des. Pěkný Jan, 34. Rambousek Josef, 35. Rektor František, 36. Růžek Václav, 37. Rubeš Bohumil, 38. Řezáč Otakar Jan, 39. Rejchrt Karel, 40. Rektor Antonín, 41. Svoboda Josef Vladimír, 42. Soukup, 43. Stránský Jaroslav, 44. Styblík Josef, 45. Svoboda Václav František, 46. Slavík Daniel, 47. Šrajbr Karel, 48. Šťastný Vladimír, 49. Šimek Josef, 50. Šnydl Josef, 51. Toušek Antonín Eugen, 52. Vojtěchovský Mikuláš.

Žádáme, aby se uvedení neodkladně přihlásili o jejich vydání osobně nebo písemně.

Krajanů, kteří by se mohli vyjádřit o národní a státní spolehlivosti dle uvedených žádání, aby tak učinili ústně nebo písemně na adresu Svazu Čechů z Volyně v Žatci:

Petr Lešek, nar. 1886 v Dubně, SSSR, posledně bytem v Křemenci na Volyni.

Věra Mazánková, roz. Ilčuková, nar. 1928 ve Studánce, okr. Dubno na Volyni, dcera Michala a Věry Ilčukových.

František Škranc, 1885 v Podcur-

kově, Jevdokie Škrancová, 1887 v Bekerovcích, Natalie Škrancová (vnučka), 1935, Ordžonikidze, SSSR, všichni posledně bytem v Záporoží, USSR.

Adolf Fibich, 1885 v Poženicích, okr. Lask v Polsku, posledně bytem v Lucku, Volyn, ul. Kopernika 6.

Antonín Maršálek, 1901, Dorostaje, t. č. v Anglii.

Anna Petráčková, 1892, posledně bytem Kostopol, okr. Rovno, t. č. Víkřovice čp. 102, okr. Šumperk.

Jedná se o zprávy, zda tyto osoby jsou české národnosti, jak se chovali v době okupace Volyně a ČSR Němci, kde t. č. bydlí, jak se chovají a pod. Upozorníte na toto naše pátrání jejich příbuzné a rodinné příslušníky.

Pátráme po místě pobytu Alexandra Herynka, nar. 1914, posledně bytem Jadvinovka, Volyn, který byl v březnu 1945 propuštěn ze zajat. tábora v Meseritz (Německo) a odešel do Československa jako civilista.

Budujeme sociální fond

Svaz Čechů z Volyně obdržel od SBS — jednoty v Úvalně okr. Křnov — tento dopis:

„Milí bratři! Na výborové schůzi zdejší jednoty SBS bylo bratry z Volyně navrženo, abychom z čistého zisku našeho plesu přispěli také nějakým dárkem na Váš fond ve prospěch sirotků po padlých v bojích u Dukly a usneseno pak darovati Vám 1.000,— Kčs. Částku tuto Vám zároveň poukážeme s prosbou, aby náš malý dárek byl přijat tak, jak jest podáván, t. j. od srdce a upřímně, a použito jej bylo k uvedenému účelu.“

K další práci přejeme Vám mnoho zdaru.“

Svaz Čechů z Volyně děkuje srdečně jednotě SBS v Úvalně za projevené pochopení pro sociální potřeby našich krajanů a přeje jí dalšího rozkvětu.

Na svatbě Heleny Kozátkové s Vladimírem Šánou v Podbořanech 5. února t. r. bylo vybráno z podnětu Josefa Šány a Josefa Holubičky 1400 Kčs na soc. fond SČZV k podpoře vdov a sirotků po padlých. — Děkuji jemu upřímně štědrým dárcům a novomanželům srdečně blahopřejeme.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(26. pokračování)

Náhle z betonového mostu pod železnici vyskočilo pět bělogvardějců. Nastavili proti našim průzkumákům hlavně pušek a vyzvali je, aby zvedli ruce vzhůru.

Ti, nic netušíce, klidně odpočívali a když je bělogvardějci přepadli, nebylo možné se bránit. Zvedli tedy ruce a čekali, co se s nimi bude dít.

Jeden z bělogvardějců jim sebral pušky, prohlédl je, sebral jim výbušné látky na vyhození železnice a teď je odváděl ve směru strážní budky, kterou už z dálky viděli.

Moravský se zlobil teď sám na sebe, že byl tak neopatrný a ještě více na to, že teď bude asi umírat nedůstojnou pro něj smrtí. Bylo jeho přáním, když zemřít, tak smrtí chrabrych. A teď taková hloupá situace!

Zatím co chlapci přemýšleli, a jak to už v takových chvílích bývá, rekapitulovali si svůj život, došli do budky. Na malém dvorečku stálo několik bělogvardějců a mezi nimi dva důstojníci. Jeden poručík, už starší a druhý ještě zcela mladý podporučík.

„Kde jste je sebrali?“ — ptal se poručík bělogvardějců, když došli na dvorek a pozorně si je prohlížel.

Moravský v tom se zarazil a prohlížel si mladého podporučíka. Zdálo se mu, že ho kdesi už viděl, nemohl se však dost dobře upamatovat. Vzpomínal si a tu ho přerušil hovor poručíků. Ptal se stojícího vedle Moravského průzkumáka: „Co jste chtěli vyházovat, že byl u vás nalezen perexelin?“

Tázaný mlčel a po očku se podíval na Moravského. Tím prozradil Moravského jako velitele a odpovědného za všechny muže.

„Ach!“ — usmál se poručík a obrácej se k mladému podporučíkovi, pravil:

„Tak si ho vezměte a rozvažte mu jazyk!“ — ukazuje při tom na Moravského. Podporučík jako by vyrostl důvěrou poručíka a s velkou vážností se ujal svého úkolu. Vytáhl revolver a pohrává si s ním v rukou, zařval na Moravského:

Pro peníze jsi se dal k bolševikům!“ Moravským to trhlo, v očích se mu zabýskalo a suše, potichu přes zuby vyvedl:

„Já ruble od nikoho neberu, ale ty!“ Při tom se mu upřeně díval do očí. A tu ho poznal. Byl to ten, který jej v Charkově vyhnal z čekárny první třídy. Vztek pokračoval:

„Prodáváš sebe a celé Rusko za cizí peníze!“

Důstojník rozrušen opovážlivostí nepřítelů vši silou udeřil svým revolverem Moravského po hlavě.

V očích se mu zatmělo avšak přemohl se, aby ustál na nohách. Cítil, jak mu teplá krev stéká po šíji za límec.

„Kam jste šli? Co bylo vašim úkolem?“ — řval zuřivě mladý podporučík. Moravský mlčel.

Důstojník namířil „nahanem“ na Moravského. Ten ho strhl a v tom důstojník vystřelil, Moravskému prostřelil ruku. Krev stékala na tvrdou zemi.

„Chopte se ho!“ — křikl důstojník na kolem stojící vojáky.

Dva z nich hned chopili klacky a bítli ho hlava nehlava.

„Tak co, budeš mluvit?“

„Budu“ — odpověděl Moravský upíraje své oči k zemi.

„No, tož už mohl dávno. Kam jste šli?“

„Sem, k vám!“

„Co jste chtěli vyházovat do vzduchu?“

„Tady tu budku“ — odpovídal lživě Moravský.

„A proč jste měli namířeno na naši budku?“

„Protože tu je vaše pozorovatelná.“

„Oh, jak jste chytrí!“ — ironicky poznamenal na to mladý podporučík.

„A řekni mi ještě: je vás hodně?“

„O, hodně!“ — přesvědčivě kývl hlavou Moravský.

Z budky vyšel poručík a slyšev, že Moravský vypovídá, dal rozkaz, aby je zavěli a dodal:

„Pak je pošleme k Abrahámovi.“

Moravského a jeho soudruhy zavřeli do dřevěného chlívku.

„Můžete se svléknout. Za půl hodiny vás postřílíme a škoda šatů do země —“ pobídl je poručík.

Když zavřeli dveře, Moravský rychle se zůl a vytáhl si z boty svůj revolver. Zastrčil si ho za řemen u kalhot a tu se otevřely dveře a objevil se bělogvardějský voják. Uviděv, že se Moravský zovává, pobídl i ostatní. Pak si sebral jejich boty a odešel.

Moravský pak potichu upozorňoval své soudruhy:

„Když nás vyvedou střílet, udělám svým revolverem paniku. Vy zatím utíkejte tou pšenící směrem k našim.“

Tak se dohodli.

Venku už slunce zapadalo. Uvnitř malého chlívku seděli tři muži odsouzení k smrti. Jeden z nich pozoroval skulinkou bělogvardějce, jak nathavovali telefonní dráty na střechnu budky. Pochopil, že zde montují telefon a že si chtějí opravdu tady udělat pozorovatelnu, odkud by řídili palbu svého dělostřelectva.

K večeru, když už šero pokrýlo zemi, vyšel z budky mladý podporučík a poroučel jednomu ze svých vojáků:

„Vyveďte je ven!“

Otevřely se dveře a zajatci byli vyzváni, aby vyšli. První šel Moravský a za ním jeho druhové.

„Jděte na cestu ke pšenici!“ — vyzval je mladý důstojník.

Smutný průvod vykročil. Zajatci šli se sklopenými hlavami. Za nimi šli čtyři bělogvardějci s puškami namířenými proti nim. Přesli přes cestu a Moravský úmyslně zašel do pšenice. Pak se otočil tvář proti namířeným hlavním. Nahmatal vzadu rukama svůj revolver a čekal. Bělogvardějští vojáci se tázavě dívali na důstojníka stojícího opodál. „Ten se pak přiblížil k zajatcům a pravil:

„Kdybyste mi všechno řekli co se děje u vás ve štábu, dal bych vám milost a mohli byste odejít domů ke svým rodinám.“

Moravský poznal, že teď je na čase, aby začal.

S rychlostí vytáhl svůj revolver a pustil dávku po stojících bělogvardějcích. Jako podřezané stromy padali na zem. Ve hvilce se skácel i mladý důstojník, když mu Moravský pustil zbytek zásobníku přímo do prsou.

Tu se hned od železniční budky ozvaly výstřely a zděšené výkřiky.

V té panice už naši průzkumáci uháněli pšenící směrem ke svým.

Bělogvardějci už pochopili v čem je věc a pustili za utíkajícími silnou palbu.

Jeden z nich byl raněn do nohy. Měl prostřelené koleno a chlapci se zastavili a vzali svého druha na „sedačku“. Bělogvardějci už za nimi nešli, poněvadž se blížili ke svým. Také palba přestala.

Tak se všichni tři šťastně dostali k přední hlídce u tratě. Díky možnosti a rozhodnosti Moravského, byli zachráněni před jistou smrtí.

Moravskému u štábu pak udělali převaz. Ruku měl prostřelenou a rána na hlavě byla jen lehká.

Raněného průzkumáka vojenský lékař ošetřil a odvezli jej pak do vojenské nemocnice, která byla umístěna v železničních vozech ve stanici Kajalovo.

Na odpočinek nebyl čas. Rána nebyla tak těžká aby musel ležet. Po ošetření si chvíli sedl a pak se odebral do štábu, aby mohl podat hlášení o svém průzkumu. Po vylechnutí zprávy Moravského dalo velení rozkaz, aby dělostřeleckou palbou byla rozbíta železniční budka. Za několik minut se ozvaly hluché rány. To už železniční budka byla rozmetána.

Moravský se ještě chvíli zdržel ve štábu a když vyšel, byla už tma. Bylo ticho, jen stranou od vozů, v nichž byl ubytován štáb, bylo slyšet hovor. Moravský poznal po hlase jednoho ze svých průzkumáků. Přiblížil se a uzel, jak dělostřelci zakopávají do země silný sloup a na něm mají navléknuto kolo od vozu volně se otáčející. Jeden z chlapců z jeho oddílu jim pomáhal. Na kolo pak bylo přimontováno dělo, které se mohlo volně otáčet kolem své osy. Zastavil se u nich a z rozhovoru pochopil, že to má sloužit jako protiletadlové dělo. Toho času totiž často létával nad Kajalovem malý německý dvojplášník.

V té chvíli byl Moravský vyzván, aby se dostavil ihned do štábu. Bylo mu divné co se stalo, neboť právě před chvílí odtud odešel.

Velitelství se rozhodlo, aby přece jenom ona trať, která vedla k bělogvardějčům, byla vyhozena. A k tomu byl vybrán zase Moravský.

Když se dostavil na vyzvání do štábu, byl mu sdělen rozkaz. Neváhal ani trochu, ani se nezdržal, přesto, že teď přišel a měl jistě nárok na odpočinek. Odždravil a odešel.

Zastavil se u dělostřelců a vzal si svého chlapce, který jim tam pomáhal. Oba se pak vydali za nočního šera na pochod k vyplnění úkolu.

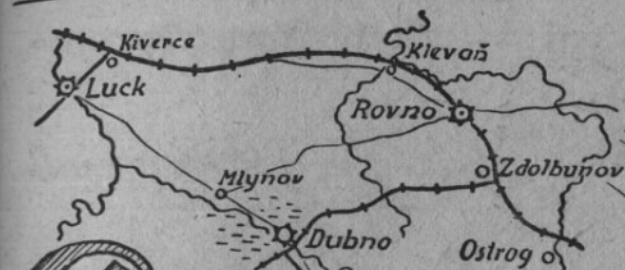
Pozdě v noci se pak ozval hluchý výbuch a ze štábu bylo možno pozorovat záblesk směrem k bělogvardějčům.

Armáda pod Rostovem se držela statečně. Bělogvardějci však byli v přesile. Měli dobrou výstroj a dobrou výzbroj. Byli oblečení v anglických stejnozkrojích a stříleli z německých pušek a strašili Rudogvardějce anglickými tanky.

Koncem června r. 1919 zahájili bělogvardějci silnou ofenzivu po celé rostovské frontě. Situace pro Rudou gardu byla nepříznivá. Musela ustupovat. Bělogvardějci cítíce převahu na své straně, hnali se vpřed. Rudogvardějci zdržovali silný nápor, aby mohli organisovaně ustupovat.

Vozy, v nichž byl umístěn štáb, a nemocniční vagony stály na volné trati připraveny k odjezdu. Supěj lokomotiva přivázala ještě několik vagonů. Kolem po cestách i po polích ustupovali vesničané. Jeli na vozech s celými rodinami.

(Pokračování příště)

Dějiny české Volyně

(5. pokračování).

Dr. J. Folprecht

Snad leckdo z nich uvažoval o tom, jaké důsledky může mítí přesídlení na Volyn, do Ruska, po stránce národnostní nebo náboženské, vždyť Čechové již dříve aspoň zhruba stáli před těmi problémy a tradičně si je uvědomovali — snad uvažovali o poruštění, popravoslavnění, poněvadž podobné historické přeměny jim byly známy, ale jistě neuvažovali o tom, že by se někdy měli státí nárazníky mezi dvěma náboženstvími nebo národnostmi, a to ještě ve funkci, jejíž kvality jim byly vůbec neznámy po stránce církevní praxe.

Nevíme, jaký vliv na zdůrazňování Čechů jako husitů měli jejich plnomocníci Příbyl a Olič. Tento se vyslovil o náboženské funkci Čechů na Volyni sice moudře, ale po praktické stránce ne dost určitě. Ani na to nemohl stačiti.

Vědomí vážnosti české církve volyňské i vědomí této odpovědnosti u českých vůdců je zřejmé z názorů Josefa Oliče, jednoho z původců emigrace české na Volyn. Olič má na zřeteli jednak přičiny emigrace, jednak její geografické i politické položení, které vyžadovalo na těchto celkem prostých, školsky neučených sedlácích mnoho obezřetosti, opatrnosti a zároveň energie fyzické i duchovní.

Církev česká podle Oliče má v sobě spojovat především českost, potom svobodomyšlnost. Žádá o takové její zřízení, aby členem české církve (bez proselytismu) v duchu mohl býti každý křesťan, jemuž je morálka osvíceného křesťanství hlavní věcí. Svě názory hájil i v ruských rodinách. „Naše snášlivost není indiferentismus, nýbrž rozum a láska. V našich náboženských názorech jsou tyto hlavní požadavky: přijímání pod obojí způsobou, české bohoslužby, manželství kněží. Obřady musí býti jednoduché, důstojné a věcně obsažné.“

Rozum a láska připomínají svobodomyslnost Čechů severoamerických. Jinak však v těchto zásadách jsou otevřeny dveře každému příteli mravně osvíceného křesťanství. Zamítá českou náboženskou lho-

stejnost, jejíž původ patrně vidí v českém dávno podloměném poměru ke katolicismu, čímž se jaksi přirozeně kloní k české církvi bratrské.

Zde už chtě nechtě Olič zabíhá do požadavků a nadějí, které se v Čechy kladly se strany politické jakožto na přehradu proti západnímu katolictví.

I ti pravoslavní duchovní, o nichž Rusové dobře věděli, že by po stránce náboženské teorie nemohli vykonávatí jakýkoli vliv na Čechy, poznali velmi brzy, že ohlašované husitství Čechů nemá reálného podkladu.

Křižanovskij tvrdí, že mezi představiteli Čechů na Volyni se pronášely názory, že Čechové nejsou katolíky, nýbrž husity, jakými byli ve vlasti, ale že tam byli nuceni skrývat svou víru před vládou rakouskou a že přesídlili do Ruska, nemohouce strpěti násilí, činné jejich svědomí a doufajíce, že v bratrském národě ruském najdou svobodu svého vyznání, — a že toto vyznání blíží se ku pravoslaví a zde na Volyni brzy přivede Čechy do lůna církve pravoslavné.

To byl určitý plán, o kterém bude řeč při dějinách české pravoslavné církve na Volyni. Tento plán však byl pojat v době, kdy mezi Čechy nebylo jediného člověka, který by tak dalekosáhlý a obtížný plán mohl prováděti a dáti mu pevné směrnice. A ruští úředníci, mezi nimi gubernátův důvěrník Gresser, byli tak zaujati hospodářskými a právními potížemi Čechů, jimž upřímně chtěli co nejrychleji pomoci, že se nemohli tak delikátním věcem náboženským věnovati.

Zatím nám jde pouze o osobní náboženské postavení Čechů vůči pravoslaví a jiným vyznáním. Čech mohl býti husitou, o husitství neměl však určitých představ. Věděl, že žije mezi pravoslavnými a katolíky, mezi popy a polskými katolickými kněžími, ale nevěděl, proč by měl býti husitou, když přece měl vedle sebe i příslušníky evangelické církve reformované, Čechy, z nichž mnozí byli českými bratry.

Cítil se bez základu. Zbytečně byl jeho duševní a náboženský stav podkopáván a nebyti těžkých starostí o hmotnou existenci, byl by musil vzítí úhonu na charakteru. Ostatně celý náboženský vývoj Čechů na Volyni nese na sobě pečeť tohoto pchybného a nedosti promyšleného a nejednotně prováděného plánu ruského.

Mnozí z nich, hlavně ti, kteří více lnuli k náboženství, projevovali dosti často toto své zvláštní postavení i veřejně a potom se Ukrajincům i Polákům jevíli jako lidé po této stránce podřadní, a to i tehdy, když měli své kněze. A někteří Čechové, nemohouce se vyznat v náboženských rozporech svých kněží, cítili se zmateni.

Zato tím více vynikaly české vlastnosti pracovní a hospodářské. Ovšem i tu se brzy objevily stíny, poněvadž české úspěchy byly dosti často neprávem a přílišně přisuzovány jiným okolnostem, než jejich píli, houževnatosti a hospodářské praktičnosti.

Češi vzbuzovali také úctu pro smysl pro věci kulturní, pro spolky, vzdělání, noviny, knihy a tím více se stávali vzorem, ale též vzbuzovali závist. Ostře vystupovali proti svým lidem, jestliže se dopouštěli nespravedlnosti zvláště vůči lidem vlastním, kteréžto jednání bylo i ruskými úřady stavěno za vzor a s povděkem kvitováno.

Smysl pro krásu a užitečnost zahrádek, zahrad a ovocných sadů rozšiřoval se vlivem českým jaksi podvědomě, takže Čechové cítili, že zdárně působí samou svou existencí a svou prací, která byla — někdy třeba proti vůli — napodobována. Tím se Čechové dostávali o stupeň výše a nabývali tak sebevědomí, někdy až přílišného.

Ano, byli a jsou si vědomi své ceny. Mají k tomu právo.

Ale Čechové, poučení skutečností, vyvodili z ní formu svého sebevědomí, kterou nebylo vždy možno schvalovati. Sebevědomí jejich nemělo nebo aspoň nedávalo najevo ono ho porozumění, oně shovívavosti, hladivosti, které nutně musí mítí učitel k žákovi. (Pokrač.)

(Pokrač. 2.) Popisy českých osad na Volyni — České Novosilky

Dva roky pak stála fronta v zápech za obcí Zviňáčce — 9 km od Českých Novosilek. Když se hnula fronta k východu, občané byli v běženectví a osady byly spáleny až na ty zděné domy a několik dřevěných, které zůstaly hlavně v údolí nové obce.

Po návratu z běženectví (někteří vyjeli jen k Nivě, jiní dále až k Lucku) se začínalo znova stavět na popelištích a v polích se zakopávaly zákopy.

V 1919. roce v okolí řádili „petlurovci“, kteří si přicházeli do vsi „verbovat“ české hochy. Tito však utíkali do lesů a petlurovci za nimi pro postrach stříleli. Fronta proti Polákům se táhla od Horochova k Račíně (česká osada).

Petlurovská fronta se na jaře 1919 rozpadla a Poláci táhli na východ ke Kijevu. Přes České Novosilky netáhli.

Z jara 1920 Poláci utíkali k západu, hnání mladou sovětskou armádou. Tentokrát táhli Poláci od Berestečka přes České Staré Novosilky. Zadrželi se asi dva dny, při čemž drancovali a obchodovali nakradenými věcmi. Do obce střílela sovětská děla od Labačovky.

Druhého dne večer Poláci zmizeli a ráno jsme očekávali Rudou armádu.

Puzen zvědavostí vyšel jsem jim naproti. Potkal jsem první oddíl uprostřed staré osady. Vedl je důstojník na koni, vyložený mongol.

Ptal se mne: Gdě tut mašiny? Ochotně jsem ukázal na stodolu Martincovu a vedl jsem jej přímo k ní, kde cesta u vrat končila. Důstojník se velice rozzlobil, div na mne šavli nevytrhl. Opakoval otázku a tupal prstem do cestovní mapy. Zbystřil jsem zrak, sluch a všechny ostatní smysly...

Snad tedy Myslíny? Ty jsou tudy po silnici přímo k západu ve třetím km. Tím se omyl vysvětlil, vojáci se vrátili na cestu a byl jsem propuštěn. Další vojen, části zůstaly na odpočinek ve vsi. Občané byli ve strachu — očekávali drancování. Ku podivu však, vojáci klepali na okna a žádali o dovození ke vstupu do stavení. Slušně zdravili, mnozí se křičovali směrem ke sv. obrazům (zvyk pravoslavných) a všechno hotově platili.

Po válce

Do vsi se přistěhoval nový učitel Karel Půlpytel (v lednu 1919).

Vracel se do Čech ze zajetí z Ruska a protože na Volyni řádili petlurovci zdržel se tu v obci a pak již tu zůstal docela.

Oženil se s Františkou Kněžáčkovou, občané mu pomohli vystavěti na malé návsi domek a v prvním roce také on pomáhal občanům při stavbách. Tenkrát o stavební mate-

riál nebyla taková nouze. Bylo bezvládní a v lese stromů dost. Kácely se v Holetinském panském lese duby, osekávaly se klády, fezaly se ručně prkna a draženice. Sosnový materiál se přivážel z parní pily v Hrycevolu za Berestečkem a potahů bylo dosti.

První školu jsme otevřeli u Václava Martinka. Byla to malá světnička s jedním oknem, podlaha tak 3x4 m, a žáků bylo 25. Tabule, trochu větší dlaně, ale chuť k práci z obou stran veliká. Slabikáře psal sám učitel i se skrovnými obrázky — jeden na tři žáky — a brzy se třída rozdělila na dvě oddělení. Žáci byli ve věku od 8 do 15 let a ti starší chvátali, aby zanedbané dohnali.

Dobrovolný plat učitelé obnášeli dva pudy (1 pud=16 kg) pšenice, něco mléka a pod. darů. Dalo se při tom slušně žít. Vyučování, ač těžké, bylo bez úředního dozoru velmi zajímavé a dalo dobré výsledky, jak žáci sami tvrdili.

V dalších letech byly třídy u Valšů, u Lišků, u Fr. Kněžáčka, u Šimona.

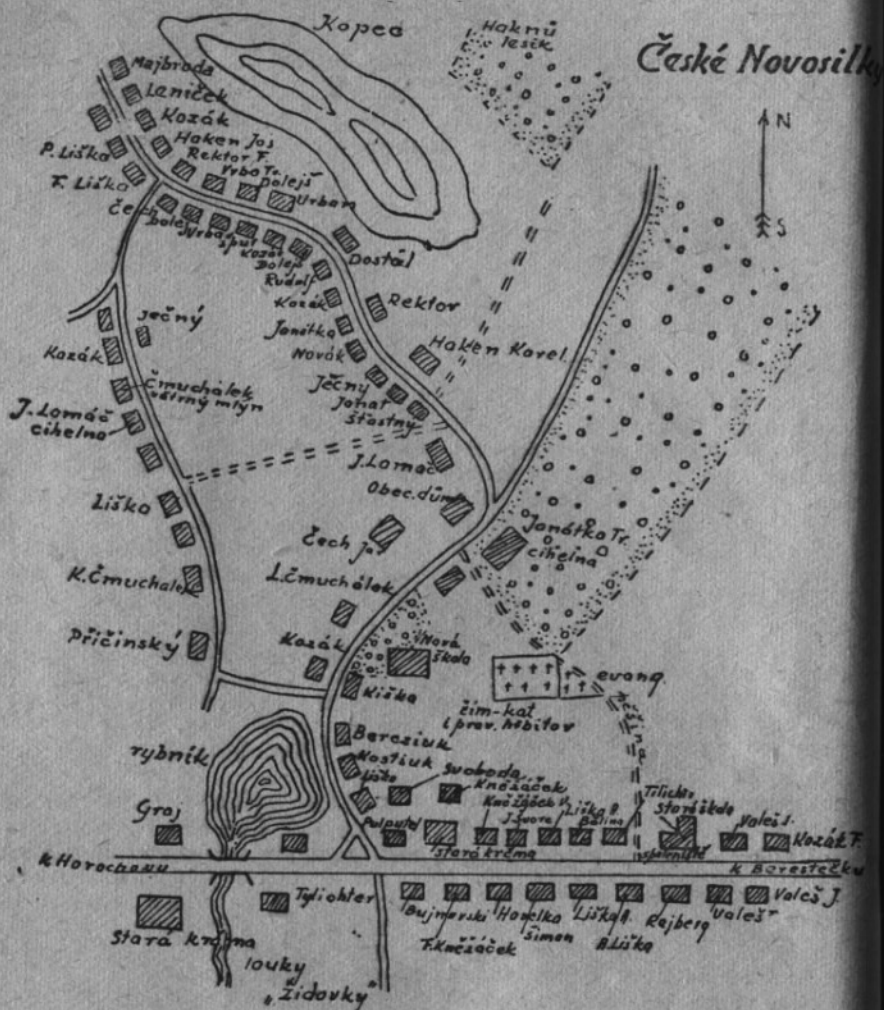
Koncem dubna 1921 přijel školní inspektor z Horochova. (Hlásili jsme

naši školu ještě v 1919 v zimě v jezdním insp. školním ve Vladimíru a dostali jsme dovolení k vyučování. Tam již byly úřady polské ač u nás byli petlurovci). Škola byla právě u Lišků ve zděném a nesla hrdý název „Česká obecná škola.“

Škol. inspektor našel vše v nejlepším pořádku, školu a učitele zeznal a učitel se pak zúčastnil polské kvalifikačních zkoušek, které úspěšně zakončil v 1927. roce.

Mezitím v 1922. roce jsme obdrželi od p. Marie Jiránkové z Brna velikou bednu různých školních předmětů, divadel, her a celou soupravu loutkového divadla. Nyní bylo vyučování češtiny o mnoho lehčí, každý žák obdržel potřebné knihy. To byla největší radostná událost v školním i veřejném životě, neboť téhož dárce došly i knihy pro dospělá. Byla založena knihovna, divadelní kroužek, který sehrál mnoho pěkných divadel, her. Pořídilo se stájeviště, k němuž učitel maloval pěkné dekorace. Spoluúčinkoval také Dobrotivý hasičský spolek a tímto kulturním životem obec daleko-široko proslula.

(Pokračování přišlo)

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(6 продолжение)

А Николай-то Иванович, гляжу, идет на другой стороне, как орел, как хозяин. Почитывает себе вывески на учреждениях, останавливается у витрин магазинов — хоть бы что! Встретится ему немец, он поднимает руку и громко говорит: „Хайл Гитлер!“ Часа четыре водил меня по городу. Я уже ему делаю знаки, утираю нос платком, как условились: дескать, пора, — а он себе ходит и ходит. Отчаянный человек!

Так впервые побывал Николай Иванович в Ровно. Конечно, никому из встречных не могло придти в голову, что этот „немецкий офицер“ — на самом деле русский партизан и что через некоторое время за ним будут гоняться немецкие ищейки из гестапо.

Позже шести часов ходить по улицам Ровно было запрещено. Кузнецов и Струтинский заблаговременно вышли из города, уехали в фурамку и направились в лагерь.

Первой вылазкой Кузнецов был доволен: его появление в Ровно не вызвало никаких подозрений, — значит, — он по настоящему натренировал себя.

Но Николай Иванович сказал, что с костюмом у него не все ладно: на нем был летний мундир, а немецкие офицеры ходили уже в шинелях и осенних плащах. Он был в пилотке, а их носили только фронтовики, большинство офицеров в Ровно были в фуражках.

Когда Кузнецов во второй раз пошел в Ровно, наш портной сшил ему новое обмундирование.

Теперь Николай Иванович стал частенько бывать в Ровно. Ездил он туда обычно с Колей Струтинским или с Колей Приходько. Ночевать останавливался у брата Приходько или на другой явочной квартире.

Николай Иванович стал знакомиться с немцами — в столовой, в магазинах. Мимоходом, а иногда и подолгу он беседовал с ними. В ту пору все разговоры вертелись вокруг Сталинграда. Немцы были

обеспокоены сталинградскими событиями. Легендарный город, который столько раз объявлялся немцами уже взятым, героически сражался, и уже тогда среди немцев носились тревожные слухи, что их армии попадают под Сталинградом в окружение.

Одновременно с Кузнецовым в Ровно направлялись и другие наши товарищи, но они, как правило, не знали, кого и когда мы посылаем. Тех, кто ехал в Ровно, мы предупреждали: если увидите своих, не удивляйтесь и не здоровайтесь, проходите мимо.

Однажды мы отправили Николая Ивановича в Ровно с комфортом: достали прекрасную пару племенных лошадей — серых в яблоках — и шикарную бричку. Я приказал Владимиру Степановичу, который ведал хозяйством отряда, дать этих лошадей Кузнецову. Чем богаче он будет обставлен, тем безопаснее: никто его не остановит. Но так как на этот раз Кузнецов должен был на несколько дней задержаться в Ровно, я велел ему, как только въедет в город, где-нибудь оставить лошадей.

Владимир Степанович взмолился:

— Да таких-то лошадей бросать! Давайте я вон тех, рыженьких, запрягу.

Просил, уговаривал, чуть не плакал, но ничего не вышло. Кузнецов отправился на этих лошадях. Возницей поехал с ним партизан Гнедьюк, которому также приказано было задержаться в Ровно с заданиями по разведке.

Через три дня в лагерь вдруг приезжают на этих рысаках, в той же бричке, наши городские разведчики Мажура и Бушнин; они почти все время проживали в Ровно и в лагерь являлись только по вызову или если возникала срочная необходимость.

Я не на шутку взволновался: Мажура и Бушнин вообще не знали Кузнецова и тем более не знали, что кто-то от нас бывает в Ровно

в немецкой форме. Как же они могли встретиться? Кто передал им лошадей и фурамки? Неужели провал? Неужели Николая Ивановича арестовали?

Я бегом пустился к приехавшим, а там Владимир Степанович уже с радостью похлопывает лошадок.

— Что случилось? — взволнованно спрашиваю Мажуру. — Откуда у тебя эти лошади?

— Да целая история, — улыбаясь, говорит он. У немцев сперли.

— Как так?

Мажура, не торопясь, отошел со мной в сторону и с той же улыбкой, которая меня в тот момент страшно раздражала, начал рассказывать:

— Мы были на своей явочной квартире. Собирались уже в лагерь. Вдруг видим в окно: подъехал на этих лошадях какой-то немецкий офицер. Офицер слез с брички и ушел куда-то. Извозчик снял уздечки, надел на головы лошадей мешки с кормом, посмотрел по сторонам и тоже ушел. Ну, мы с ребятами и решили: что ж нам пешком идти в лагерь! Взяли этих лошадей — и айда! А на этом хуторе, около Ровно, где всегда останавливаемся, дали лошадям ночью отдохнуть и вот прикатили в лагерь... Правда, хороши лошадки, товарищ командир?

— Да, лошадки замечательные, особенные лошадки! — сказал я ему, облегченно вздохнув.

Гирлянды

Наша разведка установила, что в городе Сарны немцы освободили большой дом и спешно приступили к его оборудованию. Комендант города, городская управа, и полицейские непрерывно сновали по городу в поисках мебели: зеркальных шкафов, никелированных кроватей, мягких кресел. Все, что им нравилось, они забирали и свозили в этот дом. „Здесь будут отдыхать наши сталинградские герои“, — говорили они любопытным.

(Продолжение следует)

S bolestí v srdcích a se slzami v očích vzpomínáme naši drahé dcery Zdeny Řepkové, nar. 18. 5. 1930, jejíž mladé a dobré srdce dotlouklo 13. února 1949 náhlou smrtí. Mladý, rozkvétající život byl podřat. Milá Zdeno, vzpomínáme na Tebe — v srdcích nám zůstaneš stále. Kdož jste ji znali, vzpomeňte s námi jejího dobrého srdce. **Matka, bratr a sestra.**

*

Dne 15. února 1950 budou tomu čtyři roky, co tiše odpočívá na hrůšvickém hřbitově drahé tělo pana

Václava Vegrichy

nar. 20. V. 1886 v Dembrovce na Volyni. Nedočkal se návratu do staré vlasti, na něž tak rád vzpomínal, ani splnění své velké touhy, až se hoši z vojny vrátí.

Náhlá smrt nedovolila nám se s Vámi rozloučit, s bolestí vzpomínáme na Vás, drahý manželi, tatínku a dědečku. V našich srdcích budete žít stále.

Kristína Vegrichová, manželka, děti a vnuci.

*

Hlubokým žalem sklíčení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustil náš milovaný otec, tchán, dědeček, švagr a strýc **Josef Pazderský**, rolník na odpočinku z Kvasilova na Volyni. Zemřel 1. února 1950. Zesnulý byl narozen 2. 5. 1867 v obci Slavostice, okres Jičín. Kdož jste ho znali, věnujte mu s námi tichou vzpomínku.

Truchlící rodina Pazderských.

V hlubokém smutku vzpomínáme našeho drahého Petra Peterky, nar. 15. IX. 1908 v obci Krasilno na Volyni, který padl 15. IX. 1944 jako automatick v těžkých bojích u Dukly. S bolestí v srdci vzpomínají a nikdy nezapomenou manželka, sestra, bratr a příbuzní.

Poděkování

Rodina Martinkova z Tuchořic v Žatce děkuje touto cestou Pěveckému sboru pravoslavné církve v Žatci za krásný a dojemný zpěv při pohřbu drahého otce a dědečka **JAROSLAVA MARTINKA** z Kvasilova na Volyni. Rovněž všem, kteří přišli doprovodit našeho drahého zesnulého na jeho poslední cestě, patří náš srdečný dík.

Předám vzornou zemědělskou usedlost o výměře 11 ha, 6 ha orné půdy, zbytek louky a zahrada, nejraději vol. Čechu, trhovou smlouvou dle NPF, z rodinných důvodů. Nabídky do 14 dnů přímo: **Josef Novotný, Neštětice čp. 16, okr. Ústí n. L.**

Blahopřání

Dne 15. února t. r. dožívá se naše drahá maminka, babička a prababička **Marie Hilasová** ze Zdobunova na Volyni požeňnaného věku šede-

sátí let. Její plodný život, naplněný prací a odříkáním, patřil vždy nám, našemu blahu a naší spokojenosti. Při té příležitosti přejeme naší jubilate ještě dlouhá léta zdraví a síly pro radost nás všech!

Děti, vnoučata a pravnu-

Redakce připravuje zvláštní číslo věnované účastníkům druhého odboje — vol. Čechů m — ze řad 1. č. sam. tank. brigády.

Prosíme proto všechny tankisty, aby nám poslali své příspěvky, vzpomínky na tažení brigády, epizody z bojů, fotografie a pod.

Pište pokud možno brzy, nejpozději do konce února t. r.

Máme ještě menší počet výtisků „Kroniky českého Malína“ od J. A. Martinovského. Zájemci nechtějí hlásit osobně nebo písemně v administraci V. S. v Žatci.

Tiskový fond SČzV

Na tiskový fond přispěli: Feodor Karro, Stružná čp. 54, p. Žalmanov — 100,— Kčs, Marie Valčuková, Babice čp. 60, p. Olbramovice — 50,— Kčs. Srdečně děkujeme.

Sociální fond

Na svatbě Petra Adova s Antonií Horníkovou z Mrázova, okr. Mar. Lázně, konané 29. 1. 1950 v Ovesných Kladrubech bylo vybráno na přátelském obědě z podnětu br. Vlad. Horníka a br. Rajchrtů na soc. fond k podpoře sirotků po padlých 865,— Kčs. Děkujeme všem štědrým dárcům a novomanželům přejeme vše nejlepší na společné cestě životem.

Dne 15. ledna 1950 byla provedena na svatbě sl. Helenky Fikslové z Aše s p. Leonidem Dvořákem z Chomutova z podnětu Evženie Medunové a Vladimíra Čínky sbírka, která vynesla 1350,— Kčs. Sběrka byla určena pro Dětský domov v Žatci. — Srdečně děkujeme jménem chovanců Domova všem štědrým dárcům.

Na křtinách u p. Alexandra Lihartů v Čejkovicích byla vykonána z podnětu br. Emila Nesvadby a Mikuláše Vítky sbírka na soc. fond, která vynesla 1700,— Kčs. Srdečně děkujeme dárcům a iniciátorům sbírky, rodičům blahopřejeme a novým křtenci přejeme zdraví a rychlý vzrůst.